

AYLİN BALBOA • Ateş Sönene Kadar

AYLIN BALBOA 1980 yılında İzmit'te doğdu. Öğrencilik yıllarını Ankara'da geçirdi. *Belki Bir Gün Uçarız* (İletişim, 2014) adında bir kitabı ve *Balık* adında bir köpeği var. Bir ağaçta yaşıyor.

İletişim Yayınları 2965 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 520
ISBN-13: 978-975-05-3026-5
© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
1. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek
YAYINA HAZIRLAYAN Duygu Çayırıcıoğlu
KAPAK Suat Aysu
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Büşra Bakan

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030
Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46
CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

AYLİN BALBOA

Ateş Sönene Kadar

SEKA Kâğıt Fabrikası'na...

İÇİNDEKİLER

Ateş Sönene Kadar	9
Kargalar	37
Yalnız	47
Nafîle	53
Kemik	69
Yılan	73
Perihan	77
Havuz	87
Gelecek Seni Bekliyor	91

Ateş Sönene Kadar

İyiden iyiye boğulmaya başladığım işyerinde, ertesi güne yetişmesi gereken bir projenin orta yerindeydim. Cep telefonum çaldı, tanımadığım bir numara. Açar açmaz karşımdaki ses, “Ölmüş,” dedi. Bunu duyduğum an, arayanın Gamze olduğunu da, ölmüş diye bahsettiğı kişinin babası olduğunu da hemen anladım. Hiçbir şey hissedemedim. Bu günün gelmesini hep beklemiştim.

“Neredesin?” dedim. Nerede olacağı hiç belli olmazdı çünkü. Kıtanın öbür tarafından çıkması da muhtemeldi okyanusun ortasından da. Önemli bir şey olmadıkça çok haberleşmezdik. Ama senede bir 19 Ağustos’ta mutlaka mail gönderirdi, bunu hiç aksatmazdı. “Kutlu olsun bebek,” gibi bir şey yazardı sadece. Gana’da bir filin burnunu öperken ya da Meksika’da Ölüler Günü kostümüyle ya da Tayland’da bir tapınakta maymun kovalarken çekilmiş bir fotoğraf ekletirdi mailine. Ben de benzer bir yöntemle karşılık verirdim. Eklediğim fotoğraflar onunkiler gibi heyecan verici şeyler olmazdı fakat biz olduğumuz gibi severdik birbirimizi.

İstanbul'daymış neyse ki. Birtakım bürokratik problemleri çözebilmek için gelmiş. Çok kalmayı planlamıyormuş aslında. Sabah arayıp bu haberi vermiş yengesi. Kalp krizi demişler. Ama leş gibi rakı kokuyormuş.

“Alkol koması bence,” dedi, “Kusmuğunda boğulmuş olduğunu hayal ediyorum.”

Kusmuklar içinde bir Kasım Amca'yı gözümün önüne getirince ürperdim bir an. Ancak, sonra benim de hoşuma gitti bu görüntü.

İkinci ezanıyla gömülecekmiş. “Gidecek misin?” dedim. İnsan öyle bir babanın cenazesine gider mi emin değildim. Bu konularda zayıftım zaten.

“Galiba gideceğim,” dedi sesine zorlama bir gülüş takarak, “Bu eğlenceyi kaçırmak istemiyorum. Benimle gelir misin?”

Tabii ki gelirdim, sormasına bile gerek yoktu.

“Nereden alayım seni?” diye sordum. Gerek olmadığını, bir araba kiraladığını, birazdan kendisinin gelip beni alabileceğini söyledi. Nerede olduğumu bilmesi yeterliydi, öyle dedi.

Telefonu kapatınca konum gönderdim. Çalışma sandalyemde arkama yaslanıp şu anda ölü bir şekilde bizi bekleyen Kasım Amca'yı düşündüm biraz. Onun, hiç öyle korkunç şeyler yapmıyormuş gibi yaşayışını, en ufak bir bedel ödemeyişini... Ölümü bile iyi davranmıştı adama. Kalpten tık diye gitmişti. Hâlbuki acılar içinde ölmesi gerekirdi. Bir bardak suya muhtaç şekilde...

Çalışma arkadaşlarıma ve müdürün odasının kapısına baktım. Bu kadar önemli ve yetişmesi gereken bir projeyi olduğu gibi bırakıp, akrabam bile değil, eski bir arkadaşımın babası öldüğü için izin istemek belki mümkündü ama benim bu diyaloga tahammül edecek gücüm yoktu o anda.

Her şeyi olduğu haliyle bırakıp, sanki tuvalete gidiyordum gibi yürüyerek ofisten çıktım. Gerçekten, herhangi bir

şey izah edecek durumda değildim. Elbette bu sorun olacaktır. Bu sorunla ne yapacağımı dönünce düşünecektim.

Şirketin önünde, pis bir güneşin altında beklerken tek istediğim, Gamze'nin bir an önce gelip beni alması ve her ne yaşayacaksa onu yaşamamızıdır.

Ne yaşayacaktık? Ölü bir Kasım Amca bize ne yaşatacaktı? Kasım Amca'nın bir kefenin içinde nihayet işe yaramaz hale gelmiş olan yumrukları bize ne yaşatacaktı? Aynı Kasım Amca'nın her şeyi gören ama görmezden gelen, hep bir ağrısı varmış gibi sızlanan, neredeyse inermiş gibi konuşarak etrafındakilerde sürekli bir acıma hissi uyandırmaya çalışan, ama olanları bilince sadece derin bir tiksinti duyabildiğiniz karısı, yani Gamze'nin annesi, sözü açıldığında Neriman diye bahsettiği, bir kere bile anne diye anmadığı esmer, kilolu ve cahil annesi bize ne yapacaktı? Neredeyse yirmi yıldır gitmediğim, gitmeyi aklımdan bile geçirmedeğim o rutubetli kasaba, Gamze'ye, bana ne yapacaktı? Geçmiş hatırladıkça içim iyiden iyiye karardı. Göğsüm sıkıştı, güçlkle nefes almaya başladım. Gamze arabayı aniden önüme kırdığında, civardan bir taksi geçiyor mu diye etrafıma bakıyordum. Birkaç dakika daha geç gelseydi...

Arabadan indi ve uzun uzun sarıldık gibi şeyler yok bu hikâyede. Öyle insanlar değiliz. Yan kapıdan binip hemen emniyet kemerimi bağladım. Emniyet kemeri takmamak son derece ahmakça geliyor bana. Kemeri bağlı olmadığı için ölenlere pek de öyle derinden üzülemezim. Doğal seleksiyon. Kalp krizinden ölenlerin hepsine de üzülmemek gerekir diyorum, ya da alkol komasına girip kusmuşunda boğulanlara. Aralarında, tüm çocuklukları boyunca kızlarına tecavüz eden babalar da olabiliyor.

“Otobanda trafik varmış sahilden gidelim mi?” dedi Gamze.

“Olur,” dedim, “İyi misin?”

“Sonunda bunun olduğuna inanamıyorum,” dedi navi-

gasyonu ayarlarken, “Ahh, neden bu kadar uzun sürdü ki?”

Güzel görünüyordu Gamze, bronzlaşmıştı. Gelmeden önce sıcak sahillerdeydi demek. Kumral saçları güneş vurduca altın gibi parlıyordu. Biraz kilo almıştı, bu da onu her zaman olduğundan daha neşeli biri gibi gösteriyordu. Üstünde rengârenk uzun bir elbise vardı. Bir cenazeye gidiyor gibi değildi görünüşü.

“Çok güzelsin,” dedim. Sorduğu soruya verecek bir cevabım yoktu. Birinci duam çok çabuk kabul olmuştu, ikincisinin işleme alınmasının neden bu kadar uzun sürdüğünü ben de bilmiyordum. Bana dönüp gülümseyerek, “Sen de çok güzelsin,” dedi. Çocukluğumuzdan beri böyle yapardık, söylenecek bir şey yoksa birbirimize ne kadar güzel olduğumuzu söyledik. Bunu bize söyleyen başka kimse yoktu.

Gamze'nin bütün bunları yaşadığını ilk olarak ne zaman anladım bilmiyorum. Galiba hep hissettim ve sorarsam, bunun gerçekten olduğunu öğrenirsem ne yapacağımı bilemediğim için hiç sormadım. İlk ve ortaokul yıllarında aklımdan geçenlerin yaşanıyor olabileceğine ihtimal bile veremiyordum zaten çünkü tahayyül edemiyordum böyle bir şeyi. “Kasım Amca öyle şeyler yapmaz,” diyordum. Tamam, içip içip dövüyordu Gamze'yi ama Gamze de hep karşı geliyordu babasına. Ben de öyle davransam benim babam da döverdi beni. İçimden böyle mazeretler bulup kapatıyordum konuyu, bunların sadece benim kuruntularım olduğunu düşünüyordum.

Lise yıllarında kuşkularım daha da artmıştı fakat o zamanlar da ayrı okullara gittiğimiz için az görüşmeye başlamış, böyle şeyleri konuşabilecek samimiyet düzeyinden biraz uzaklaşmıştık. Doğrusu kolayıma gelmişti bu. O dönem benim de çözmem gereken kendime göre sorunlarım vardı.

Sonra ilk kez, üniversite sınav sonuçlarını öğrendiğimiz gün anlattı işte. O gün uzun bir gündü.

Gamze'yi en son birkaç yıl önce doğum günümde İstanbul'a geldiği ani ziyaretinde görmüştüm. Evde kös kös otuyordum. Afrika'daydı o zamanlar. Sanki Afrika'dan değil de yan binadan çıkıp gelmiş gibi geldi. Sırtındaki çantayı salonun ortasına fırlattı ve beni zorla dışarı çıkarttı. Sabaha kadar içtik o gece. Ertesi gün yine kayıplara karıştı.

Cenaze yolunda, görüşmediğimiz zamanlarda gittiği yerleri ve başına gelen komik olayları anlattı biraz. Bazı anılarını anlatırken gülmekten gözünden yaş geliyordu. Onunla birlikte ben de gülüyordum ama bu kadar gülüyor olmamız tuhaftı aslında. Öyle ya da böyle bir cenazeye gidiyorduk. Büyük bir hesap kapanacaktı. Gamze'nin birazdan kafasını direksiyona vura vura ağlamayacağıın garantisini kimse veremezdi. Ya da ben yapabiliirdim bunu bilmiyorum. Şimdilik gülüyorduk.

Depoyu doldurmak için benzinliğe yanaştık. Şirkettekiler yokluğumu hemen fark etmişlerdi, yedi cevapsız arama vardı telefonumda. Acil bir işim çıktığımı, müsait olunca döneceğimi belirten bir mesaj yazıp tamamen kapattım telefonu.

Kahve otomatından sefil birer kahve aldık. Makinenin yanında sessizce sigara içtik. Arabaya bindikten sonra da kasabaya varana kadar bir daha hiç konuşmadık.

*

Annemle babamı ben öldürdüm. Bundan kimsenin haberi yok ama gerçek bu. Yıllar önce tek hareketimle ikisini birden Hakk'a yürüttüm. Aradan bunca zaman geçtiğine göre sanırım kimse beni Kasım Amca'nın ölümünden mesul tutmaz. Ancak annemle babamın katili kesinlikle benim.

Babam o kasabanın imamıydı. İmamın kızıyordum ben. Ayşe olmamın, kutsal bir isim olması dışında önemli bir anlamı yoktu. İmamın ve onun itaatkâr karısının tek çocuklarıydım, varoluşum bunun üzerine kuruluydu.

Küçük yaşımdan itibaren dinî koşullarda yetiştirildim. Caminin yanındaki lojmanda yaşıyorduk. Bir camiye bu kadar yakınken istesenez de olayların dışında kalamıyorsunuz zaten. Üstümde hep babama yakışan bir evlat olma baskısı vardı. İmamın kızı hiç öyle giyinir mi, imamın kızı o saatte öyle yalnız gezer mi, imamın kızı sokakta öyle güler mi... Bütün kasaba sürekli beni gözetliyor da en ufak açığımı yakalamaya çalışıyordu sanki. Hayatım babamın imam olmasının etrafında döndüğü ve herkes ona korkuyla karışık bir saygı duyduğu için ilkokulda bile pek kimse yaklaşmadı yanıma, çok arkadaşım olmadı. Bir tek işte Gamze... Gamze bunu hiç kafasına takmadı.

İlk ve ortaokulu beraber okuduk Gamze'yle. Evlerimiz yakın sayılırdı. Okulda her teneffüs, arka bahçedeki kestane ağacının altında oturur, diğerleriyle fazla yüz göz olmazdık. Okul çıkışlarında da birlikte çok zaman geçirdik. Her zaman komik biriydi Gamze, beni hep güldürürdü. Bazen ciddi şeyler hakkında konuşsak da hemen şakaya vururdu. Yediği dayakları bile, eğer anlatacaksa, komik bir şey yaşamış gibi anlatırdı. Onun olanlarla baş etme yönteminin bu olduğunu çok çok sonra anladım.

Annem ondan pek hoşlanmıyordu. "Gözü dışarıda bu kızın," diyordu, aman ha ona uymamamı söylüyordu. Beni onların evine göndermiyordu ama başka arkadaşım olmadığı için arada bir de olsa onun bize gelmesine çok karışmıyordu.

Gamze'yle bir araya geldiğimizde daha çok hayal kurardık. Saçma sapan, çocukça şeyler olsa da mevcut hayatlarımız hakkında konuşmaktan iyiydi yine de. Ailesi Gamze'ye hiç de onu seviyormuş gibi davranmıyordu. Bizimkilerin beni sevip sevmediklerini de bilmiyordum. Allah ve peygamber sevgisi dışında bir sevgi hakkında konuşulmazdı bizim evde. Biz de Gamze'yle birbirimizi severek telafi etmeye çalıştık sanırım hep bir şeyleri.